

Uden Forhandling eller Afstemning vedtoges dette Forslag.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov for Færøerne om Motorkøretøjer m. m.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 5051).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Effersøe: Da man i 1909 i Rigsdagen behandlede et Lovforslag om Motorkøretøjer, spurgte flere Rigsdagsmedlemmer mig, om man havde Brug for saadanne Køretøjer paa Færøerne. Jeg maatte desværre svare nej, og Loven af 18. April 1910 om Brugen af Motorkøretøjer kom heller ikke til at gælde for Færøerne. Det glæder mig, at der nu til Behandling her foreligger et Forslag til Lov for Færøerne om Motorkøretøjer m. m., thi dette Forslag betyder, at der i den siden 1910 forløbne Tid er sket saadanne Fremskridt paa Færøerne, at man har faaet Brug for en Lov som den her tilsigtede.

I min tidligste Barndom fandtes der saa at sige ingen som helst Veje deroppe. For en Del Aar siden er der dog udført Anlæg af Køreveje, men disse har været ganske korte, har ikke forbundet den ene Bygd med den anden, har overhovedet kun haft ringe Betydning. I 1904 blev der udarbejdet en almindelig Vejplan for Øerne, men Hovedstødet til Vejsagens Fremme blev først givet ved Lov Nr. 127 af 29. April 1917, der hjemlede betydelige Tilskud fra Staten til et Kørevejsanlæg mellem de to Bygder paa Sandø. Anlægget blev udført af Færinger og maa siges at have svaret til sit Formaal. Flere lignende Anlæg med Statstilskud er under Udførelse, og forhaabentlig vil flere følge efter.

Jeg anbefaler med disse almindelige Bemærkninger Lovforslaget til det høje Tings Velvillie.

Martin Olsen: Det er nu kommet dertil, at Fremskridtet i Samfærdselsmidlerne har nødvendiggjort, at ogsaa Færøerne faar en Lov angaaende Automobilkørsel, men det skal erkendes, at det foreliggende Lovforslag bærer tydeligt Præg af, at Udviklingen alligevel for Færøernes Vedkommende ikke er blevet saarivende som hernede. Det fremgaar navn-

lig af, at man mener, at Færingerne maa kunne klare sig med en Køreastighed af 15 km i Timen. Efter det, vi er vant til her, er det jo næsten Sneglefart, men det er sandsynligt, at de ikke behøver mere deroppe. De har ganske vist ønsket noget mere, nemlig 20 km gennem Thorshavn og Bygderne og ellers 30 km. Hvorvidt de er i Stand til at klare sig med de 15 km, ved jeg ikke, men der er Mulighed for en Udvikling ogsaa paa dette Omraade, og der vil neppe, synes jeg, paa Grundlag af det foreliggende være Anledning til at foreslaa Ministeriets Forslag om 15 km ændret.

I øvrigt har Ministeriet ogsaa foreslaaet andre Ændringer i Lagtingets Forslag, men disse gaar i det væsentlige ud paa at indføre Bestemmelser som dem, der findes i Automobilloven af 6. Maj 1921 — de staar i § 14 under „Bestemmelser vedrørende Føreren“. Det er ikke, fordi jeg mener, at der for Færøerne er Anledning til at indføre særlig skrappe Bestemmelser, idet man ved, at den længste Vej deroppe ikke er over 15 km — saa kan Kørselen vel ikke blive saa voldsom skrap —, men jeg vil gerne benytte Lejligheden til at sige, at jeg tror ikke, at de nugældende Bestemmelser om Lærere har vundet særlig Anerkendelse hernede. Tidligere var Bestemmelserne noget strengere med Hensyn til de Krav, der stilledes til Kørelærere; de er blevet slappet ikke saa ganske lidt ved den sidste Automobillov, væsentlig paa Foranledning af Landboerne, der mente, at de absolut ikke var nødvendige. Det er muligt, at de ikke er nødvendige paa Landet, hvor Faren for Sammenstød og Paakørsel ikke er saa stor, men i Byerne er man ikke tilfreds med dem, fordi man mener, at Oplæringen af Automobilførere ikke er saa paalidelig og god nu, som den var tidligere. Jeg har ikke sagt dette, fordi jeg paa nogen Maade vil fremkalde Diskussion derom, men kun for at henstille til den højtærede Justitsminister at tænke lidt paa, om der ikke kunde være Anledning til at skærpe Fordringerne.

Der er ikke af den ærede foregaaende Taler, der maa betragtes som Hovedordfører for dette Lovforslag, navnlig i sin Egenskab af Færing, foreslaaet en Henvisning af Sagen til et Udvalg. Det skal jeg heller ikke gøre. Jeg skal paa mit Partis Vegne henstille til vedtage Lovforslaget, idet jeg gaar ud fra, at man, naar man først har arbejdet med Loven deroppe, efterhaanden vil faa Erfaringer for,